

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2542 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยกรมสามัญศึกษา (เดิม) และกรมสุขภาพจิตร่วมกันจัดทำระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการดำเนินงานที่มีขั้นตอน วิธีการ และเครื่องมือการทำงานที่ชัดเจน มีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลัก ในการดำเนินงานดังกล่าว โดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอก สถานศึกษา อาทิ คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้บริหาร ครูทุกคน ฯลฯ โดยกำหนด เป็นนโยบายให้สถานศึกษาในสังกัดดำเนินการ ต่อมาเมื่อมีการปรับโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อปี พ.ศ. 2546 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ซึ่งรับผิดชอบการจัดการศึกษา ขั้นพื้นฐานจึงกำหนดนโยบายสำคัญในการให้สถานศึกษาในสังกัดทุกแห่งจัดให้มีระบบการดูแล ช่วยเหลือนักเรียน และดำเนินการอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งนักเรียนทุกคน จะต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือ พิทักษ์ ปกป้องคุ้มครองอย่างรอบด้าน ด้วยกระบวนการที่ถูกต้อง เหมาะสม และทันการณ์ และได้รับการพัฒนาในทุกมิติ เพื่อให้เป็นคนดี มีความสุข และปลอดภัย ในสภาพสังคมปัจจุบัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตระหนักในความสำคัญของการ ยกระดับคุณภาพการศึกษา โดยมีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา รวมทั้งสถานศึกษาทุกระดับ และ ทุกประเภทมีระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความเข้มแข็ง จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ มาตรการ และจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ทั้งยังได้สนับสนุน ส่งเสริมให้สถานศึกษาและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จัดกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ การเยี่ยมบ้านนักเรียน การจัดประชุมผู้ปกครองนักเรียน การเสริมสร้างทักษะชีวิต การพัฒนาวินัยเชิงบวก รวมทั้งการจัด กิจกรรมการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมนักเรียน โดยมุ่งที่จะพัฒนานักเรียนในทุกระดับให้มีสมรรถนะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเจตนารมณ์และความมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สอดคล้องกับมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 การจัดการศึกษาต้องเป็นไป เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (ศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครอง และช่วยเหลือนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560 : 1 - 6)

จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงจากภายในภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศหลากหลายรูปแบบ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจขาดเสถียรภาพ สถิติอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นอันเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาพฤติกรรมของเยาวชน ปัญหาแรงงานนอกระบบและการค้ามนุษย์ ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาคนไทย และสังคมไทยในหลายประเด็น ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนไทยคือความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรม จะเห็นได้ว่าเยาวชนไทยให้คุณค่าและความนิยมกับความสนุกสนานและความฟุ้งเฟ้อ ละเลยเรื่องระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบ ขาดความเคารพเกรงใจต่อผู้อาวุโสกว่า ติดการสร้างอัตลักษณ์ส่วนตัวผ่านทางสังคมออนไลน์ ติดเกมส์อินเทอร์เน็ต และมีการใช้ภาษาไทยที่ไม่เหมาะสม การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและสื่อทางสังคมมีภาพของการใช้ความรุนแรง และความไม่เหมาะสมทางเพศ ซึ่งขาดการกำกับควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้เยาวชนมีพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการก่ออาชญากรรม และปัญหาตั้งครกในวัยรุ่นเพิ่มสูงขึ้น การปล่อยปละละเลยให้มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดในแหล่งชุมชนและเข้าไปในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา รวมทั้งปัญหาคนไทยเข้าสู่วงจรการเล่นการพนันมากขึ้น เช่น การเล่นหวย การเล่นพนันฟุตบอล จากสภาพปัญหาดังกล่าวจึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขปัญหา (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2559 : 1 - 2) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสาน จินตนาบุญ (2555) ; ผล พรหมทอง (2555) ; นฤมล กองทรัพย์ (2556) ; เอื้อพร อ่อนน้อม (2557) ; จุฑาทิพย์ พงษา (2558) ; ปริญา ไชยสุรินทร์ (2558) ; บุศรินทร์ ประคำมินทร์ และประสาธ อิศรปรีดา (2558) ; สมชาย นันทะเสน (2558) ; วิทยา ชุมหล่อ เบญจพร ชนะกุล และ จุติพร อัศวโสวรรณ (2558) ; อัมภายุทธ โพธิ์นอก (2558) ; เรวัต ลายนำเงิน และไกรวิชญ์ ดีเอม (2559) ; พรนภา หลานวงษ์ (2559) ที่พบว่า การดำเนินงานตามขั้นตอนระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยังดำเนินงานได้ไม่ครบทั้ง 5 ขั้นตอน และยังดำเนินงานไม่เป็นระบบ เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ดังนั้นครูที่ปรึกษาทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถดำเนินงาน ตามขั้นตอนระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบมากขึ้น นักเรียนจึงจะได้รับการดูแลช่วยเหลือได้ตรงตามสภาพ ปัญหา และความต้องการ

จากข้อมูลสารสนเทศทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ปีการศึกษา 2558 พบว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 มีจำนวนนักเรียนด้อยโอกาสประเภทต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น จำนวน 25,588 คน คิดเป็นร้อยละ 45.66 ของนักเรียนทั้งหมด มีนักเรียนด้อยโอกาสประเภทยากจนมากที่สุด จำนวน 23,823 คน คิดเป็นร้อยละ 42.51 รองลงมา คือ อื่น ๆ จำนวน 1,158 คน คิดเป็นร้อยละ 2.07 ส่วนด้อยโอกาสประเภทเด็กเร่ร่อนและผลกระทบจากเอดส์มีน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.002 มีจำนวนนักเรียนพิการประเภทต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 746 คน คิดเป็นร้อยละ 1.33 ของนักเรียนทั้งหมด เป็นนักเรียนที่มีความพิการประเภทความบกพร่อง

ทางการเรียนรู้มากที่สุด จำนวน 569 คน คิดเป็นร้อยละ 1.02 รองลงมา คือ พิจารณาประเภทบกพร่องทางสติปัญญาและทางร่างกาย/สุขภาพ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 0.09 พิจารณาประเภทความบกพร่องทางการพูด/ภาษา น้อยที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.01 มีนักเรียนออกกลางคัน รวมทั้งสิ้นจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 จากนักเรียนต้นปีการศึกษา 2557 จำนวน 58,801 คน เมื่อพิจารณาตามประเภทออกกลางคัน พบว่า มีนักเรียนออกกลางคันประเภทมีปัญหาในการปรับตัวมากที่สุด จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 0.11 รองลงมา คือ ประเภทมีปัญหาครอบครัว จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 0.09 ส่วนประเภทที่ไม่มีจำนวนนักเรียนออกกลางคันเลย คือ ประเภทต้องคดีถูกจับและกรณีอื่น ๆ จากข้อมูลเปรียบเทียบจำนวนนักเรียนในปีการศึกษา 2556 - 2558 พบว่า มีแนวโน้มลดลงทุกปีอย่างต่อเนื่อง ซึ่งโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 มีจำนวน 66 โรงเรียน ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ถึง 44 โรงเรียน (งานข้อมูลสารสนเทศ กลุ่มนโยบายและแผน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11, 2558 : 8 - 32)

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ยังประสบปัญหาในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำแนกตามตำแหน่ง เพศ อายุราชการ และวุฒิการศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนใน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังนี้

1. เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาในการวางแผน ปรับปรุง และพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือสถานศึกษาอื่น ๆ นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 85 คน และครูผู้สอน จำนวน 2,318 คน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี รวมทั้งสิ้น จำนวน 2,403 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 70 คน และครูผู้สอน จำนวน 331 คน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี รวมทั้งสิ้น จำนวน 401 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับฉลาก

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ตำแหน่ง จำแนกเป็น

1.1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา

1.1.2 ครูผู้สอน

1.2 เพศ จำแนกเป็น

1.2.1 เพศหญิง

1.2.2 เพศชาย

1.3 อายุราชการ จำแนกเป็น

1.3.1 น้อยกว่า 5 ปี

1.3.2 5 ปี - 10 ปี

1.3.3 มากกว่า 10 ปี

1.4 วุฒิการศึกษา จำแนกเป็น

1.4.1 ปริญญาตรี

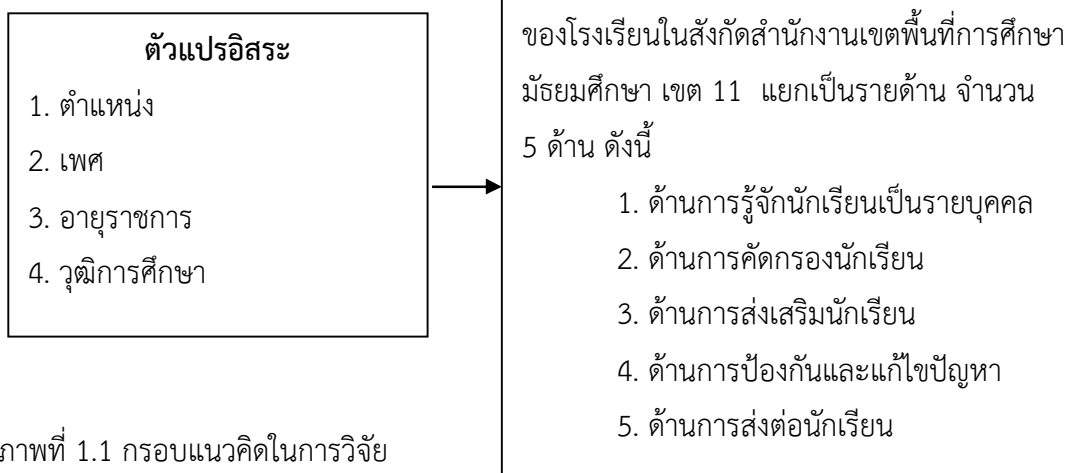
1.4.2 ปริญญาโทขึ้นไป

2. ตัวแปรตาม คือ การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แยกเป็นรายด้าน จำนวน 5 ด้าน ดังนี้

- 2.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล
- 2.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน
- 2.3 ด้านการส่งเสริมนักเรียน
- 2.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา
- 2.5 ด้านการส่งต่อนักเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ตัวแปรเกี่ยวกับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา และด้านการส่งต่อนักเรียน ซึ่งได้แต่ละด้านมาจากการศึกษางานวิจัยของ ประสาน จินตนาบุญกุล (2555) ; ผล พรหมทอง (2555) ; นฤบล กองทรัพย์ (2556) ; เอื้อพร อ่อนน้อม (2557) ; จุฑาทิพย์ พงษา (2558) ; ปริญา ไชยสุรินทร์ (2558) ; บุศรินทร์ ประคำมินทร์ และประสาธ อิศรปรีดา (2558) ; สมชาย นันทะเสน (2558) ; วิทยา ชุมหล่อ เบญจพร ชนะกุล และ จุติพร อัสวโสรธรณ (2558) ; อัมภายุท โพธิ์นอก (2558) ; เรวัต ลายนำเงิน และไกรวิชญ์ ดีอม (2559) ; พรนภา หลานวงษ์ (2559) และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552) นำมาสังเคราะห์ และกำหนดเป็นกรอบแนวคิดได้ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน แตกต่างกัน
2. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำแนกตามเพศ แตกต่างกัน
3. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำแนกตามอายุราชการ แตกต่างกัน
4. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำแนกตามวุฒิการศึกษา แตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน หมายถึง กระบวนการดำเนินการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีขั้นตอน พร้อมด้วยวิธีการและเครื่องมือการทำงานที่ชัดเจนโดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินการดังกล่าว และมีการประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับครูที่ปรึกษา หรือบุคคลภายนอก รวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริมจากโรงเรียน กระบวนการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนแยกเป็นรายด้านจำนวน 5 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูลด้านการรู้จักนักเรียน ทั้งด้านบวกและด้านลบที่เป็นปัจจุบัน ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การเยี่ยมบ้าน การศึกษาข้อมูล และการทดสอบ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานแตกต่างกัน หล่อหลอมให้เกิดพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบต่าง ๆ การได้รู้จักข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับนักเรียนด้านความสามารถ ด้านสุขภาพ ด้านครอบครัว ด้านสารเสพติด ด้านความปลอดภัย พฤติกรรมทางเพศ และด้านอื่น ๆ ที่ครูพบเพิ่มเติม ทำให้สามารถนำไปวางแผนในการป้องกันช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

1.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ด้วยวิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย เพื่อผลการคัดกรองนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ตามเกณฑ์การคัดกรอง โดยในการดำเนินการคัดกรองนักเรียน สถานศึกษามีการประชุมครู กำหนดเกณฑ์การคัดกรองเพื่อจัดกลุ่มนักเรียนร่วมกัน ให้เป็นที่ยอมรับของครูในสถานศึกษาและ สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงช่วยให้ครูที่ปรึกษาทราบพฤติกรรม และแนวโน้มของพฤติกรรมนักเรียนที่รับผิดชอบ ทำให้ครูที่ปรึกษามีความเข้าใจในตัวนักเรียนกลุ่มต่าง ๆ ประสานงานกับผู้ปกครองในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน และสามารถวางแผนจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนานักเรียนและในแต่ละกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.3 ด้านการส่งเสริมนักเรียน หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนานักเรียน เพื่อส่งเสริมจุดเด่นและพัฒนาจุดด้อยเป็นรายบุคคลตามระดับความสามารถปัจจุบันของนักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีความภาคภูมิใจในตนเอง สามารถปรับตัวเผชิญกับปัญหา ดำรงตนได้เหมาะสม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เพื่อวางแผนการดำเนินการร่วมกัน โดยให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายร่วมรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมร่วมกัน

1.4 ด้านการป้องกันและแก้ไข้ปัญหา หมายถึง กระบวนการที่ครูที่ปรึกษาให้ความเอาใจใส่กับนักเรียนทุกคนเท่าเทียมกัน แต่สำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาต้องใช้ความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ และหาวิธีการช่วยเหลือ ป้องกันและแก้ไข้ที่หลากหลาย ไม่ปล่อยปละละเลยให้เป็นปัญหาสังคม โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การให้คำปรึกษาเบื้องต้น กิจกรรมในชั้นเรียน การสื่อสารกับผู้ปกครอง กิจกรรมเสริมหลักสูตร และการเยี่ยมบ้านนักเรียน และรายงานผลความก้าวหน้าแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบอย่างเป็นระบบ

1.5 ด้านการส่งต่อนักเรียน หมายถึง กระบวนการใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ แล้วนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ดีขึ้น ต้องดำเนินการส่งต่อผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ปัญหาของนักเรียนได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว ถูกต้อง ถูกวิธี ถูกทาง และเกิดผลดีที่สุดต่อนักเรียน

3. ครูผู้สอน หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติงานที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

4. ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา รองผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือรักษาการในตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

5. โรงเรียน หมายถึง สถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี